

Zevende-dag Adventisten geloven ...

God de eeuwige Vader is de Schepper, de Bron, de Onderhouder en de Heerser over al het geschapene. Hij is rechtvaardig en heilig, genadig en barmhartig, traag tot toorn en rijk aan een niet aflatende liefde en trouw.

De eigenschappen en krachten, welke in de Zoon en de Heilige Geest worden gezien, zijn ook openbaringen van de Vader.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 3

SEVENTH-DAY
ADVENTIST[®]
CHURCH

Hoofdstuk 3 GOD DE VADER

De grote dag des oordeels begint. Vurige tronen met brandende raderen bewegen op hun plaats. De Oude van dagen neemt plaats. Majestueus in Zijn verschijning zit Hij als Rechter. Zijn ontzagwekkende tegenwoordigheid doordringt het publiek in de overgrote rechtszaal. Talrijke getuigen staan voor Hem. Het gericht zet zich, de boeken zijn geopend en het onderzoek van de verslagen van de mensenlevens begint (Daniël 7: 9-10).

Het gehele universum heeft op dit moment gewacht. God de Vader zal Zijn gerechtigheid uitvoeren tegen alle goddeloosheid. Het vonnis wordt uitgesproken: *'het gericht werd gegeven aan de heiligen der hoge plaatsen'* (Daniël 7: 22). Door de hemel weerklinkt blijde lof en dankzegging. Gods karakter wordt in al zijn heerlijkheid gezien, en Zijn wonderbaarlijke Naam wordt gerechtvaardigd door het hele universum.

Zienswijze over de Vader

God de Vader wordt vaak verkeerd begrepen. Velen zijn zich bewust van de dienst van Christus op aarde voor de mensheid en de rol van de Heilige Geest in de Persoon, maar wat heeft de Vader met ons van doen? Is Hij, in tegenstelling tot de genadevolle Zoon en Geest, geheel verdwenen uit onze wereld, de afwezige Landheer, het onbewogen Begin?

Of is Hij, zoals sommigen over Hem denken, de God van het Oude Testament – een God van wraak, gekenmerkt door de uitspraak: *'Oog om oog en tand om tand'* (Matthéüs 5: 38; Exodus 21: 24); een veeleisende God, Die volmaakt werk vereist – want anders! Een God, Die in uiterste tegenstelling staat tot het Nieuw Testamentische beeld van een liefhebbende God, Die wijst op het toekeren van de andere wang en nog een extra mijl te gaan (Matthéüs 5: 39-41).

God de Vader in het Oude Testament

De eenheid van het Oude en Nieuwe Testament en hun gemeenschappelijke Verlossingsplan, is geopenbaard door het feit dat het Dezelfde God is, Die spreekt en handelt in beide Testamenten voor de redding van Zijn volk. *'God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vadersen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon; Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de werelden gemaakt heeft'* (Hebreeën 1: 1,2). Hoewel het Oude Testament zinspeelt op Personen van de Godheid, maakt ze geen onderscheid. Maar het Nieuwe Testament maakt duidelijk dat Christus, God de Zoon, de actieve Persoon in de schepping is (Johannes 1: 1-3, 14; Kolossenzen 1: 16) en dat Hij de God is, Die Israël uit Egypte leidde (1 Korinthe 10: 1-4; Exodus 3: 14; Johannes 8: 58). Wat het Nieuwe Testament zegt over de rol van Christus in de schepping en dat wat de uittocht suggereert is, dat zelfs in het Oude Testament vaak God de Vader aan ons geportretteerd wordt door het Middelaarschap van de Zoon. *'Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende'* (2 Korinthe 5: 19). Het Oude Testament beschrijft de Vader in de volgende termen:

Een barmhartig God. Geen zondig mens heeft ooit God gezien (Exodus 33: 20). Wij hebben geen afbeelding van Zijn gelaatstreken. God laat Zijn karakter zien door Zijn genadige daden en door de kenmerken die Hij aan Mozes verkondigde: *'HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft; Die [den] [schuldige] geenszins onschuldig houdt, bezoekende de ongerechtigheid der vadersen aan de kinderen, en aan de kindskinderen, in het derde en vierde [lid].'* (Exodus 34: 6,7; Hebreeën 10: 26,27). Genade is echter niet blindelinge vergeving, maar is gebaseerd op het beginsel van rechtvaardigheid. Degenen die Zijn genade afwijzen oogsten Zijn straf op ongerechtigheid.

Op de Sinaï bracht God Zijn verlangen tot uitdrukking om een Vriend te zijn van Israël, om met hen te zijn. Hij zei tegen Mozes: *'zij zullen Mij een heiligdom maken, dat Ik in het midden van hen wone.'* (Exodus 25: 8). Omdat dit Gods aardse woonplaats was, werd dit heiligdom het middelpunt van Israëls religieuze ervaring.

Een verbonds God. Verlangend om een duurzame relatie aan te knopen, maakte God een hecht verbond met mensen zoals Noach (Genesis 9: 1-17) en Abraham (Genesis 12: 1-3, 7; 13: 14-17; 15: 1,5-6; 17: 1-8; 22: 15-18 zie hoofdstuk 7 van dit document). Deze verbonden laten een persoonlijke, liefdevolle God zien, Die geïnteresseerd is in de belangen van Zijn volk. Aan Noach gaf Hij de verzekering van regelmatige seizoenen (Genesis 8: 22) en dat er nooit meer een wereldwijde vloed zou plaatsvinden (Genesis 9: 11); aan Abraham beloofde Hij een talrijk nageslacht (Genesis 15: 5-7) en een land waar hij en zijn nakomelingen konden wonen (Genesis 15: 18; 17: 8).

Een verlossende God. Als God van de uittocht leidde Hij op wonderbaarlijke wijze een slavenvolk naar de vrijheid. Deze grote verlossende daad is de achtergrond van het hele Oude Testament en een voorbeeld van Zijn verlangen onze Verlosser te zijn. God is geen ver verwijderde, afstandelijke, ongeïnteresseerde Persoon, maar iemand, Die sterk betrokken is bij onze zaken.

De psalmen in het bijzonder werden geïnspireerd door de diepte van Gods betrokkenheid: *'Als ik Uw hemel aanzie, het werk Uwer vingeren, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt; Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt?'* (Psalm 8: 4,5) *'Hij zeide dan: Ik zal U hartelijk liefhebben, HEERE, mijn Sterkte! De HEERE is mijn Steenrots, en mijn Burg, en mijn Uithelper; mijn God, mijn Rots, op Welken ik betrouw; mijn Schild, en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek'* (Psalm 18: 2,3). *'Want Hij heeft niet veracht, noch verfoeid de verdrukking des verdrukten'* (Psalm 22: 25).

Een beschermende God. David zag God als iemand waarbij hij kon schuilen – zoals de 6 Israëlitische vrijsteden, die onschuldige vluchtelingen herbergden. Het terugkerende thema van 'toevlucht,' beelden zowel Christus als de Vader uit. De Godheid is een toevlucht. *'Want Hij versteekt mij in Zijn hut, ten dage des kwaads; Hij verbergt mij in het verborgene Zijner tent; Hij verhoogt mij op een rotssteen'* (Psalm 27: 5). *'God is ons een Toevlucht en Sterkte; Hij is krachtelijk bevonden een Hulp in benauwdheden'* (Psalm 46: 2). *'Rondom Jeruzalem zijn bergen; alzo is de HEERE rondom Zijn volk, van nu aan tot in der eeuwigheid'* (Psalm 125: 2).

De psalmist drukt een verlangen uit naar meer van zijn God: *'Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God! Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God;'* (Psalm 42: 2-3). Uit ervaring getuigt David: *'Werp uw zorg op den HEERE, en Hij zal u onderhouden; Hij zal in eeuwigheid niet toelaten, dat de rechtvaardige wankel'* (Psalm 55: 23). *'Vertrouw op Hem te aller tijd, o gij volk! Stort ulieder hart uit voor Zijn aangezicht; God is ons een Toevlucht'* (Psalm 62: 9), – *'Maar Gij, HEERE! zijt een barmhartig en genadig God, lankmoedig, en groot van goedertierenheid en waarheid'* (Psalm 86: 15).

Een vergevende God. Na zijn zonden van overspel en moord smeekt David ernstig *'Wees mij genadig, o God! naar Uw goedertierenheid; delg mijn overtreding uit, naar de grootheid Uwer barmhartigheden.'* *'Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heiligen Geest niet van mij'* (Psalm 51: 3,13). Hij werd vertroost door de verzekering dat God wonderlijk genadevol is. *'Want zo hoog de hemel is boven de aarde, is Zijn goedertierenheid geweldig over degenen, die Hem vrezen. Zo ver het oosten is van het westen, zo ver doet Hij onze overtredingen van ons. Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen, die Hem vrezen. Want Hij weet, wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde, dat wij stof zijn'* (Psalm 103: 11-14).

Een goedertieren God. God is iemand: *'Die den verdrukte recht doet, Die den hongerige brood geeft; de HEERE maakt de gevangenen los. De HEERE opent [de] [ogen] der blinden; de HEERE richt de gebogenen op; de HEERE heeft de rechtvaardigen lief. De HEERE bewaart de vreemdelingen; Hij houdt den wees en de weduwe staande; maar der goddelozen weg keert Hij om'* (Psalm 146: 7-9). Wat een schitterend beeld wordt er van God gegeven in de Psalmen.

Een getrouwe God. Ondanks Gods grootheid, dwaalde Israël vaak van Hem af (Leviticus 26; Deuteronomium 28). God wordt afgeschilderd als iemand Die Israël liefhad, zoals een man zijn vrouw liefheeft. Het boek Hosea illustreert treffend Gods trouw in de aanwezigheid van overduidelijke ontrouw en afwijzing. Gods voortdurende vergevingsgezindheid openbaart Zijn karakter van onvoorwaardelijke liefde.

Hoewel God toestaat haar ervaringen te maken met de rampen die veroorzaakt worden door haar ontrouw – pogingen doende om Israëls wegen te corrigeren – omarmt Hij haar met Zijn barmhartigheid. Hij verzekert haar: *'Gij zijt Mijn knecht; u heb Ik uitverkoren, en heb u niet verworpen. Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.'* (Jesaja 41: 9,10). Ondanks haar ontrouw, belooft Hij teder: *'Dan zullen zij hun ongerechtigheid belijden, en de ongerechtigheid hunner vaders met hun overtredingen, waarmede zij tegen Mij overtreden hebben, en ook dat zij met Mij in tegenheid gewandeld hebben. Zo dan hun onbesneden hart gebogen wordt, en zij dan aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben; Dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond [met] Jakob, en ook aan Mijn verbond [met] Izak, en ook aan Mijn verbond [met] Abraham zal Ik gedenken,...'* (Leviticus 26: 40-42; Jeremia 3: 12).

God herinnert Zijn volk aan Zijn verlossende houding: *'Gedenk aan deze dingen, o Jakob, en Israël! Want gij zijt Mijn knecht, Ik heb u geformeerd; gij zijt Mijn knecht, Israël, gij zult van Mij niet vergeten worden. Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost'* (Jesaja 44: 21,22). Geen wonder dat Hij kon zeggen: *'Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer'* (Jesaja 45: 22).

Een God van redding en wraak. Het Oude Testament beschrijft God als een God van wraak, dit moet gezien worden in de context van de vernietiging van Zijn trouwe volk, door de goddelozen. Door het thema 'de dag des HEEREN', openbaarden de profeten Gods handelen m.b.t. Zijn volk aan het einde der tijden. Het is een dag van redding voor Zijn volk, maar een dag van wraak voor hun vijanden, die vernietigd zullen worden. *'Zegt den onbedachtzamen van harte: Weest sterk, en vrees niet; ziet, ulieder God zal [ter] wrake komen [met] de vergelding Gods. Hij zal komen en ulieden verlossen'* (Jesaja 35: 4).

Een Vaderlijke God. Zich tot Israël richtend, verwijst Mozes naar God als hun Vader: *'Is Hij niet uw Vader, Die u verkregen, Die u gemaakt en u bevestigd heeft?'* (Deuteronomium 32: 6). Door middel van verlossing nam God Israël aan als Zijn kind. Jesaja schreef: *'Doch nu, HEERE, Gij zijt onze Vader;'* (Jesaja 64: 8; 63: 16). Door middel van Maleachi, bevestigde God: *'ben Ik dan een Vader'* (Maleachi 1: 6). Op een andere plaats brengt Maleachi Gods Vaderschap in verband met Zijn rol als Schepper: *'Hebben wij niet allen één Vader? Heeft niet één God ons geschapen?'* (Maleachi 2: 10) God is onze Vader door de Schepping en door verlossing. Wat een heerlijke waarheid!

God de Vader in het Nieuwe Testament

De God van het Oude Testament verschilt niet met de God van het Nieuwe Testament. God de Vader wordt geopenbaard als de Grondlegger van alle dingen, de Vader van alle ware gelovigen en in een unieke betekenis de Vader van Jezus Christus.

De Vader van de gehele schepping. Paulus identificeert de Vader, onderscheidt Hem van Jezus Christus: *'Nochtans hebben wij maar één God, den Vader, Uit Welke alle dingen zijn ... en maar één HEERE, Jezus Christus, door Welke alle dingen zijn en wij door Hem'* (1 Korinthe 8: 6; Hebrëeën 12: 9; Johannes 1: 17). Hij getuigt: *'Om deze oorzaak buig ik mijn knieën tot den Vader van onze HEERE Jezus Christus, uit Welke al het geslacht in de hemel en op de aarde genaamd wordt'* (Efeze 3: 14,15).

De Vader van alle gelovigen. In de tijd van het Nieuwe Testament bestond de geestelijke vader-kind relatie niet tussen God en de Israëlsche natie maar tussen God en de individuele gelovige. Jezus geeft de richtlijnen voor deze relatie (Matthéüs 5: 45; 6: 6-15), die worden bevestigd d.m.v. de aanvaarding van de gelovige van Jezus Christus (Johannes 1: 12,13).

Door de verlossing door Christus, worden gelovigen aangenomen als Gods kinderen. De Heilige Geest vergemakkelijkt deze relatie. Christus kwam *'opdat Hij degenen die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden. En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!'* (Galaten 4: 5,6; Romeinen 8:15,16)

Jezus openbaart de Vader. Jezus, God de Zoon, voorziet in het meest diepgaande Godsbeeld van God de Vader wanneer Hij, als Gods Zelfopenbaring, in het menselijke vlees komt (Johannes 1: 1,14). Johannes verklaart: *'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, ... Die heeft Hem ons verklaard'* (Johannes 1: 18). Jezus zegt: *'Want Ik ben uit de hemel nedergedaald'* (Johannes 6: 38); *'Die mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien'* (Johannes 14: 9). Jezus te kennen is God de Vader kennen.

De brief aan de Hebrëeën benadrukt het belang van deze persoonlijke openbaring: *'God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaders gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon; Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de werelden gemaakt heeft; Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel [Zijner] heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, ...'* (Hebrëeën 1: 1-3).

1. Een God, Die geeft. Jezus openbaarde Zijn Vader als een gevende God. Wij zien Zijn geven in de schepping, in Bethlehem en op Golgotha.

Bij de schepping handelden de Vader en de Zoon samen. God gaf ons leven ondanks dat Hij wist, dat door dat te doen, dit zou leiden tot de dood van Zijn eigen Zoon.

In Bethlehem gaf Hij Zichzelf toen Hij Zijn Zoon gaf. Wat een pijn heeft de Vader ervaren toen Zijn Zoon onze, door zonde vervuilde planeet binnenkwam! Denk aan de gevoelens van de Vader, toen Hij zag dat Zijn Zoon de liefde en aanbidding van engelen inruilde voor de haat van zondaren; de heerlijkheid en het geluk van de hemel voor de weg naar de dood.

Maar het is Golgotha dat ons het diepste inzicht geeft van de Vader. De Vader, Goddelijk zijnde, onderging de pijn van de scheiding met Zijn Zoon – in leven en dood – meer dan welk mens ooit zou voelen. Hij leed met Christus in gelijke mate. Welk groter getuigenis over de Vader kan er gegeven worden! Het kruis openbaart – zoals niets anders dat kan – de waarheid over de Vader.

2. Een God van liefde. Het favoriete onderwerp van Jezus was de tederheid en oneindige liefde van God. *'Hebt uw vijanden lief'* zei Hij, *'zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen; Opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders, Die in de hemelen is; want Hij doet Zijn zon opgaan over bozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen'* (Matthéüs 5: 44-45). *'en uw loon zal groot zijn, en gij zult kinderen des Allerhoogsten zijn; want Hij is goedertieren over de ondankbaren en bozen. Weest dan barmhartig, gelijk ook uw Vader barmhartig is'* (Lukas 6: 35,36).

Door Zich te bukken en de voeten te wassen van Zijn verrader (Johannes 13: 5, 10-14), openbaarde Jezus de liefdevolle natuur van de Vader. Wanneer wij zien dat Christus de hongerigen te eten geeft (Markus 6: 39-44; 8: 1-9), de doven genas (Markus 9: 17-29), de spraak teruggaf aan de stomme (Markus 7: 32-37), de ogen opende van de blinden (Markus 8: 22-26), de verlamde oprichtte (Lukas 5: 18-26), de melaatsen genas (Lukas 5: 12,13), de doden opwekte (Markus 5: 35-43; Johannes 11: 1-45), zondaren vergaf (Johannes 8: 3-11) en demonen uitwierp (Matthéüs 15: 22-28; 17: 14-21), zien wij dat de Vader Zich onder de mensen begaf, Zijn leven gaf, hen vrijheid gaf, hoop gevend en wees hen op een toekomstige nieuwe aarde. Christus wist dat wanneer Hij de kostbare liefde van Zijn Vader openbaarde, dat dat de sleutel zou zijn die de mensen tot berouw zou brengen (Romeinen 2: 4).

Drie van de gelijkenissen die Christus vertelde, schilderen Gods liefdevolle bezorgdheid voor de verloren mensheid (Lukas 15). De gelijkenis van het verloren schaap laat ons zien, dat de redding komt door Gods initiatief en niet door ons zoeken naar Hem. Zoals een herder zijn schapen liefheeft en zijn leven riskeert wanneer er één vermist wordt, zo, maar dan in grotere mate, manifesteert God Zijn hunkerende liefde voor iedere verloren persoon.

Deze gelijkenis heeft ook een kosmische betekenis – het verloren schaap stelt onze opstandige wereld voor, slechts een atoom in Gods uitgestrekte universum. Gods kostelijke gave van Zijn Zoon, om onze planeet weer terug te brengen naar de kudde geeft aan dat onze gevallen wereld net zo dierbaar voor Hem is als de rest van Zijn schepping.

De gelijkenis van de verloren penning benadrukt de immense waarde die God plaatst op ons zondaren. En de gelijkenis van de verloren zoon laat de grote liefde van de Vader zien, Die de berouwvolle kinderen verwelkomt. Wanneer er vreugde in de hemel is over één zondaar die zich bekeert (Lukas 15: 7), stelt u zich de vreugde eens voor die het universum zal ervaren bij de wederkomst van onze Heiland.

Het Nieuwe Testament maakt de intieme betrokkenheid van de Vader duidelijk met de wederkomst van Zijn Zoon. Bij de wederkomst roepen de goddelozen tegen de bergen en rotsen *'Valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht Desgenen, Die op de troon zit, en van de toorn des Lams;'* (Openbaring 6: 16). Jezus zei: *'Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met Zijn engelen'* (Matthéüs 16: 27), en *'Van nu aan zult gij zien den Zoon des mensen, zittende ter rechterhand der kracht Gods en komende op de wolken des hemels'* (Matthéüs 26: 64).

Met een verlangend hart ziet de Vader uit naar de wederkomst, wanneer de verlost en eindelijk in hun eeuwige tehuis gebracht zullen worden. *'... dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem'* zal duidelijk niet voor niets zijn geweest (1 Johannes 4: 9). Alleen onpeilbare, onbaatzuchtige liefde verklaart waarom, *'wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoon'* (Romeinen 5: 10). Hoe kunnen wij zo'n liefde verachten en Hem niet erkennen als onze Vader?